

DINA HÄNDER VAR FULLA AV LIV SVAD ALI

Roman 2021
Norstedts
LL Vilja Förlag

PROLOG

Sandviken år 2000

NORA SMUTTADE PÅ det halvljumsa somaliska teet. Den syrliga eftersmaken växte sig större inuti munnen och väckte smaklökarna till liv. Hon vred besvärat på sig och funderade på om det var värt att spotta ut det sista. Ingefäran och kardemumman hade skurit sig rakt genom mjölken. *Den här skiten är värre än det färglösa automatkaffet på jobbet*, tänkte Nora och ställde bryskt ifrån sig den gröna tekoppen. Färgen hade börjat flaga för länge sedan. När tekoppen slog emot det vingliga träbordet som Fardus hjälpt henne att fynda på second hand, stannade samtalet om Noras kommande resa till Somalia upp.

– Iga daa! Det bränns. Det här är som att frivilligt be om hudcancer, sa Nora.

Fardus suckade och slutade vifta över Noras händer med den provisoriska solfjädern hopvikt av ICA-reklampapper. Nora kunde svära på att det som uppenbarade sig under den bruna geggan av henna var blåsor. Lukten av T-sprit stack i näsan. Kinderna var blöta. *Färgen håller sig längre på bruna händer då*, hade Fardus sagt innan hon likgiltigt hållt en halv

I Boken finns : NORA = huvud karaktär
Fardus & Amina = vänner i Sandviken
Hafsa – Noras Mor
Buule – Noras far
Ayan – Noras syster
Ahmed – Noras man
Sagal – Nora & Ahmeds dotter
Britta – granne, Sandviken

deciliter i den röda skålen och blandat ut det med henna.

- Cancer? Svenskarna har verkligen infekterat din hjärna med sina hypokondrikerteorier. Nu finns det alltså ett namn för vartenda tillstånd.

Fardus sökte medhåll från Amina, som nickade.

- Sitt still, Nora. Vi kan inte göra om det här hur många gånger som helst.

Fardus placerade Noras händer på tidningspappret som hon lagt ovanpå sin baati. Hon böjde sig fram och fyllde i hennablommorna på vardera handflatan med kirurgisk precision. Efter det fortsatte hon med handryggarna och upp längs armarna. Nora studerade tyst Fardus koncentrerade ansikte. De höga kindbenen bar upp det runda ansiktet. Ögonen var inramade i svart kajal. En svag lukt av oud trängde sig in genom Noras näsborrar.

Dagen innan hade Fardus försökt måla Noras händer men den röda hennan hade inte fäst. Hon och Amina såg det som en personlig skymf att låta Nora resa utan, men det enda Nora kunde tänka på var sin mor. Hon sneglade på flygbiljetterna som låg på köksbordet och undrade om hon och Sagal skulle hinna fram i tid.

Nora drog skyndsamt bort bitar av torkad henna från händerna. Varje gång ett osynligt hårstrå rycktes med skrek hon till. En blomma med alldeles för lång stjälk och vanskapta blad letade sig nu fram längs Noras arm. Hon hade planerat att resa utan större uppståndelse men ryktet hade spridit sig snabbt. Dörrklockan ringde varm av Sandvikens somalier som ville skicka sina lyckohälsningar. Noras undvikande blickar fick dem att oja sig över privilegierade landsmän. De somalier som hade möjlighet att besöka hemlandet

var den sista länken till rötterna kunde återförenas med. Nora häll socker i teet innan hon sköt koppe

- Akhas. Det här var vidrigt.

Fardus låtsades inte höra. Hon l butiken och försökt koka det på se

- Så, Nora, planerar du att återv len?

Amina himlade med ögonen. D Nora inbillade sig hur de föll mot Amina var kort och nätt. Hade d rynkorna som letat sig fram i hen nat misstas för Fardus dotter. Hon Fardus förde handen till koppen o fortsatte.

- Amina, Noras underliv är som rinner där. Jag har förgäves försök min mans kusin Abdi i Gävle.

Fardus vände sig om till Nora.

- Du må vara den enda anka självmant lever som en jävla nunn

Nora ryckte på axlarna. Hon o en predikan om den mitt i livet-ki hade tillskrivit henne. Hon ångr övertalas att genomgå hennaritual da till Somalia oförberedd.

- Jag åker inte till Somalia för a går. Det gör du så bra åt oss, Fardu

Fardus stirrade tyst på Nora. Tee att hon hade passerat en osynlig g

och blandat ut det med henna. har verkligen infekterat din hjärna teorier. Nu finns det alltså ett namn

från Amina, som nickade. n inte göra om det här hur många

s händer på tidningspappret som i. Hon böjde sig fram och fyllde i rdera handflatan med kirurgisk atte hon med handryggarna och studerade tyst Fardus koncentredbenen bar upp det runda ansik- i svart kajak. En svag lukt av oud as näsborrar.

is försökt måla Noras händer men e fäst. Hon och Amina såg det som a Nora resa utan, men det enda sin mor. Hon sneglade på flyg- sbordet och undrade om hon och d.

port bitar av torkad henna från synligt hårstrå rycktes med skrek alldeles för lång stjälk och van- ram längs Noras arm. Hon hade re uppståndelse men ryktet hade ckan ringde varm av Sandvikens ina lyckohälsningar. Noras und- oja sig över privilegierade lands- e möjlighet att besöka hemlandet

var den sista länken till rötterna som de andra inte längre kunde återförenas med. Nora hällde ytterligare en matsked socker i teet innan hon sköt koppen från sig.

- Akhas. Det här var vidrigt.

Fardus låtsades inte höra. Hon hade köpt teet från orient- butiken och försökt koka det på somaliskt vis.

- Så, Nora, planerar du att återvända till Sverige på smäl- len?

Amina himlade med ögonen. De var stora och utstående. Nora inbillade sig hur de föll mot marken och rullade iväg. Amina var kort och nätt. Hade det inte varit för de smala rynkorna som letat sig fram i hennes panna hade hon kun- nat misstas för Fardus dotter. Hon höll sig i Fardus skugga. Fardus förde handen till koppen och tog en klunk innan hon fortsatte.

- Amina, Noras underliv är som Saharaöknen. Inga floder rinner där. Jag har förgäves försökt sammanföra henne med min mans kusin Abdi i Gävle.

Fardus vände sig om till Nora.

- Du må vara den enda änka jag någonsin träffat som självmant lever som en jävla nunna.

Nora ryckte på axlarna. Hon orkade inte med ytterligare en predikan om den mitt i livet-kris som Fardus och Amina hade tillskrivit henne. Hon ångrade att hon hade låtit sig övertalas att genomgå hennaritualen men ville inte återvän- da till Somalia oförberedd.

- Jag åker inte till Somalia för att stilla något sexuellt be- gär. Det gör du så bra åt oss, Fardus.

Fardus stirrade tyst på Nora. Teet hade kallnat. Nora visste att hon hade passerat en osynlig gräns. Fardus ägde en liten

källarlokal inne i Gävle, eller city, som hon själv kallade det. Där sålde hon traditionella somaliska kläder importerade från Dubai. Hon skämtade ofta högt om affärsresorna som hon vid varje Ramadan, efter att hon rannsakat sig själv, lovade att hon skulle sluta med. *Min otuktade lust upphöjer mina synder till skyn*, kunde hon säga, men alla visste att det inte var sista gången hon med benen utsträckta i luften ohämmat skulle underkasta sig sina begär. Nora tänkte ofta att det inuti Fardus bodde en död själ vars uppgift i livet var att låta sig svepas åt det håll som vinden bestämde sig för att blåsa. Under alla lager av smink doldes sprickor av självhat. Hennes löst sittande garbasaar blottade nacken som avslöjade att det ljusa ansiktet var resultatet av år av blekningskrämer.

- Du är på hugget, naayaa. Lägg ner stridsyxan. Vi vill bara ditt bästa, sa Amina och svepte om den blåa hijaben på nytt runt det avlångansiktet.

Fardus hade kapitulerat. Hon satt tyst och tittade på guld-ringarna runt sina handleder. Amina borrade nu blicken i Nora som för att tvinga henne att säga någonting som skulle bryta isen mellan dem.

- Kvinnan är som en lök och för varje år som går faller ett lager av skönhet av, sa Fardus. En man däremot, han kan vara över femtio och de unga kvinnorna kommer fortfarande att flockas runt honom.

- Jag vet att du försöker vara Dr Phil hos somalierna i Sandviken men det du säger stämmer ju inte. En löks skal blir finare och saftigare ju längre in mot mitten man kommer, sa Nora.

Fardus låtsades inte höra. Nora tog av sig skon och slog den mot bordsbenet tills stenarna som samlats därinne blev

en liten grustipp på golvet. Hon insåg skon innan hon tog på sig den igen.

- Jag har lyssnat på historierna som l rättat. Det är som att kvinnorna därne regna över dem när de gifter sig med landet. Du vet Nassir, taxichauffören pension för hundra år sen? Han gifte Igen. Med en kvinna som mycket väl ha dotter. Cajiib, sa Amina.

- Kanske till och med hans barnbarn Fardus.

Fardus och Amina brast i skratt igen.

- Hon lever tydligen värsta Hollyv biträden som passar upp henne dygnet jävla villa dessutom! Kan du fatta? Och för att få det att gå runt. Ni vet vad vi s calool dheregsan calool baahan kama eget folk bryr sig om någon annan så lå bra.

Aminas ögon var gröna av avund och

- Det handlar ju knappast om något : behöver man inte vara bildad för att för

Nora log när hon förstod att henn hade träffat Fardus där det sved som länge, mumlade hon tyst för sig själv nå för att plocka undan deras tomma kaffe

- Nåväl, sa Fardus. En livlös vagina ka planerat för dig, Nora, men mitt hav fo Ridå.

Fardus highfivade Amina innan hon

, eller city, som hon själv kallade det. Enella somaliska kläder importerade tade ofta högt om affärsresorna som efter att hon rannsakat sig själv, lo- a med. Min otuktade lust upphöjer mina on säga, men alla visste att det inte ned benen utsträckta i luften ohäm-
ig sina begär. Nora tänkte ofta att det
löd själ vars uppgift i livet var att låta
m vinden bestämde sig för att blåsa.
nk doldes sprickor av självhat. Hen-
tar blottade nacken som avslöjade att
sultatet av år av blekningskrämer.
yaa. Lägg ner stridsyxan. Vi vill bara
i svepte om den blåa hijaben på nytt
et.
at. Hon satt tyst och tittade på guld-
dleder. Amina borrade nu blicken i
henne att säga någonting som skulle
ök och för varje år som går faller ett
Fardus. En man däremot, han kan
unga kvinnorna kommer fortfarande
m.
öker vara Dr Phil hos somalierna i
säger stämmer ju inte. En löks skal
ju längre in mot mitten man kom-
öra. Nora tog av sig skon och slog
stenarna som samlats därinne blev

en liten grustipp på golvet. Hon inspekterade insidan av
skon innan hon tog på sig den igen.

- Jag har lyssnat på historierna som hemvändarna har be-
rättat. Det är som att kvinnorna därnere tror att guld-
regna över dem när de gifter sig med en somalier från ut-
landet. Du vet Nassir, taxichauffören som borde ha gått i
pension för hundra år sen? Han gifte sig förra sommaren.
Igen. Med en kvinna som mycket väl hade kunnat vara hans
dotter. Cajiib, sa Amina:

- Kanske till och med hans barnbarn om du frågar mig, sa
Fardus.

Fardus och Amina brast i skratt igen.

- Hon lever tydligen värsta Hollywoodlivet med hem-
biträden som passar upp henne dygnet runt, sa Fardus. I en
jävla villa dessutom! Kan du fatta? Och här tvingas vi slita
för att få det att gå runt. Ni vet vad vi somalier brukar säga,
calool dheregsan calool baahan kama naxdo. Inte ens vårt
eget folk bryr sig om någon annan så länge de själva har det
bra.

Aminas ögon var gröna av avund och hon suckade högt.

- Det handlar ju knappast om något annat än pengar. Det
behöver man inte vara bildad för att förstå, sa Nora.

Nora log när hon förstod att hennes vassa kommentar
hade träffat Fardus där det sved som mest. Låt den svida
länge, mumlade hon tyst för sig själv när hon ställde sig upp
för att plocka undan deras tomma kaffekoppar.

- Nåväl, sa Fardus. En livlös vagina kanske är det som ödet
planerat för dig, Nora, men mitt hav forsar som aldrig förr!

Ridå.

Fardus highfivade Amina innan hon ställde sig upp för

att räta till sin diric som höll upp de runda brösten. Fardus kropp bar inga spår från de fem barnen hon hade tryckt ut. Nora kunde förstå de unga männen som under Fardus af-färsresor såg en enkelbiljett till Europa i henne.

– Jag behöver packa klart.

Handfatet färgades rött när hennan från Noras händer blandades ut med vatten. Fingrarna var skrynkliga. Nackhåren reste sig när det kalla vattnet kylde ner blåsorna. Det kanske inte var så dumt att bjuda över dem ändå. *Fardus och Amina kanske är det förspel jag behöver innan jag kan låta Somalia omfamna mig igen*, tänkte Nora innan hon stängde vattenkranen.

~~DEL~~

~~1981-19~~